

DOBAI PÉTER

Honvágyas Havanna-émlék,

A. D. 1973. avagy már csak álom?

Senorita anonyma

*A mellvéden magasló királypálmák hirtelen dőlni,
szédülni, forogni kezdtek, a sötétvörös lángfák
meghalni tárulkoztak ki, mintha szeretkezni:
a Karib-tenger felől tankként támadó szélcsapás*

*pásztázó, bombázó, rohamozó, súlyos lökéseivel.
A mély vihar kinyílt, mint szárnyas oltárképek
századok időitől megsötétült, festett táblái.
Zsalugáterek csapódtak be, aztán szakadtak sorra ki.*

*Fehér függönyök röpültek, lobogtak, az ablakok
keretére tapadtak, lélegeztek, összecsavarodtak,
megint kinyíltak, jeleként a feltétlen megadásnak:
egyszerre az összes trópusi kert összeomlott.*

*Egy közeli ablakból, magnetofonról, régi dal szólt:
„Holding out for a Hero”, ó, a hang ismerős volt,
Bonnie Tyler énekelte egy messze-egykor, egy
évek alá elsüllyedt ifjúságban, más nemzedéknek.*

*A közeledő mulatchina leányzót figyeltem. Közelgett szépen.
Azt hittem, ő maga a tengervihar szenvedélyes demiurgosza.
Fel, fel, a fekete felhőrajokra nézett, úgy tűnt szerelmesen.
Közben a hurrikán a tengert átölelte, a hullámokat sújtotta*

*halálos táncba, utolsó tangóba, kék-fehér őrzöngésbe...
A leány egy kapuboltív alá húzódott vagy oda is a szél lökte,
egy izzóvas-villámlás, s mintha félelme, futó ijedelme,
riadalma szépségét is üzente volna, üzente volna szemembe.*

*De kisvártatva, a leányzó kapitányi mozdulattal
kapucniját fejére vonva, elindult, szemben a viharral.
Viharmenyasszony, afro-cubai-kínai véregyenlet.
Teremtés-ősi, csillagkép-enigma, eleven égi képlet!*

*Vagy ő maga lett volna szeme és szelleme a légörvénynek?
Követtem, mint egy bűnös detektív. A vihar kifulladt, leroskadt,
mint egy vén, ókori isten. A mulatchina leányzó személyének
flegma, kihívó, glóriás, hatalmas kamasznősége, hamvas és vad*

*egyszerisége, bőrének Guinness-Kilkenny-sör sötétsége,
hosszú, hibátlan lábszárának nyúlánk, ragadozó, izmos íve,
sudár, deli termete, sugárzó ereje szerveinek, idegeinek,
ő mennyire vitt, vonzott lényének délköre, az a győztes test:*

*mellei hulláma, járásának tánca, érzékiségének géniusza,
– Afrika-Ázsia-Hispánia hősi és szeplőtlen genotípusa –
rejtélyektől teljes amazon-persona: ment, mintha céltalan,
ment, mint tulajdon álma: jött, régi álmaimon át és eljövő álmaimban!*

A leveleket meg kell a maguk idejében írni!

*Egy véletlen meg nem írt
vagy el nem küldött levél,
amelyre válasz étellel minket
már soha el nem ér, meg nem talál,
– mely már csak nekünk, magunknak üzen –
igen, egy még élő időben meg nem írt levél
szótlan fájdalomának ismeretlen hősei vagyunk.
És életfogytiglan azok is maradunk.
Hiába, hogy késve, egyre írunk, írunk...*

Sugár Andor (1903–1944; ceruzarajz)